

23

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 10 stycznia 1969 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Francuską o prawie właściwym, jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń w zakresie prawa osobowego i rodzinnego, sporządzonej w Warszawie dnia 5 kwietnia 1967 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 30 ustęp 1 Umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Francuską o prawie właściwym, jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń w zakresie prawa osobowego i rodzinnego, sporządzonej w Warszawie dnia 5 kwietnia

1967 r., nastąpiła w Paryżu dnia 4 grudnia 1968 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych wymienionej Umowy. Powyższa Umowa wejdzie w życie dnia 1 marca 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

24

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 stycznia 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych resortu przemysłu ciężkiego.

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1959 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1966 r. w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych resortu przemysłu ciężkiego (Dz. U. Nr 8, poz. 50) wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się § 17a w brzmieniu:

„§ 17a. 1. W przedsiębiorstwach specjalizujących się w produkcji eksportowej, objętych wykazem ustalonym przez Prezesa Rady Ministrów, fundusz zakładowy będzie uzależniony od wykonania planu eksportu w złotych dewizowych. Fundusz zakładowy, utworzony za wykonanie planu eksportu w złotych dewizowych, ulega zwiększeniu w zależności od stopnia wzrostu eksportu w porównaniu do roku poprzedniego oraz dalszemu zwiększeniu lub zmniejszeniu w zależności od stopnia wykonania dyrektywnego wskaźnika rentowności, przy czym jeśli plan eksportu zostanie wykonany w 90% lub niżej, przedsiębiorstwo

nie uzyskuje prawa do utworzenia funduszu zakładowego.

2. Minister Przemysłu Ciężkiego po uzgodnieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego i Ministrem Finansów może ustalić przedsiębiorstwa, spośród objętych wykazem określonym w ust. 1, które będą tworzyły fundusz zakładowy również w zależności od wykonania dostaw kooperacyjnych, liczonych w cenach zbytu, przeznaczonych do produkcji wyrobów finalnych na eksport.

3. Minister Finansów po uzgodnieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego określi szczegółowe zasady tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz wprowadzi dla tych przedsiębiorstw zmiany stawki określonej w § 13 ust. 3.”

2) skreśla się § 17.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r., jeżeli chodzi o przepis § 1 pkt 1, i od dnia 1 stycznia 1969 r., jeżeli chodzi o przepis § 1 pkt 2.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

25

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatków funkcyjnych i specjalnego dodatku pedagogicznego dla nauczycieli zatrudnionych w administracji szkolnej.

Na podstawie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1966 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i specjalnego dodatku pedagogicznego dla nauczycieli zatrudnionych w

administracji szkolnej (Dz. U. Nr 30, poz. 182) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pracownikom wykonującym funkcje nadzoru pedagogicznego, zatrudnionym w dziale szkolnictwa zawodowego, posiadającym stopień magistra, przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może podwyższyć specjalny dodatek pedagogiczny o kwotę nie przekraczającą 30% górnej stawki tego dodatku ustalonej w ust. 1 dla danego stanowiska. Podwyższenie specjalnego dodatku peda-

gogicznego może nastąpić w ramach ustalonego odrębnymi przepisami funduszu płac.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz prezydiom rad narodowych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

26

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1969 r.

w sprawie zasad oraz trybu umarzania i udzielania ulg w spłaceniu należności państwowych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy należności pieniężnych przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom.

2. Rozporządzenie nie dotyczy należności wymienionych w art. 4 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) oraz opłat za czynności egzekucyjne, o których mowa w art. 172 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151).

§ 2. 1. Należność można umorzyć, odroczyć termin zapłaty lub rozłożyć jej spłatę na raty niezależnie od tego, w jaki sposób należność została ustalona.

2. Zaniechanie dochodzenia należności, która nie uległa przedawnieniu lub prekluzji, jest dopuszczalne tylko w razie jej umorzenia w trybie przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.

3. Ustalenie okoliczności, które mogą być podstawą umorzenia, odroczenia lub rozłożenia na raty, należy do jednostki będącej wierzycielem.

§ 3. 1. Należność może być umorzona w całości lub w części, jeżeli zachodzi jedna z następujących okoliczności:

- 1) niemożliwe jest ustalenie osoby dłużnika;
- 2) niemożliwe jest ustalenie majątku dłużnika lub źródeł jego dochodu;
- 3) w wyniku postępowania egzekucyjnego lub na podstawie innych danych stwierdzono, że dłużnik nie posiada majątku, z którego można by poszukiwać należności, albo że posiadany przez dłużnika majątek wystarczyłby za ledwie na pokrycie kosztów egzekucji bądź też że przeprowadzenie egzekucji skierowanej do wynagrodzenia dłużnika za pracę lub jego dochodów mogłoby podważyć możliwości bytowe dłużnika lub jego rodziny;
- 4) należność nie przekracza kwoty 1.000 zł, a jej ściąganie byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami lub trudnościami;
- 5) dłużnik zmarł, a stwierdzono, że zmarły nie pozostawił żadnego majątku albo że po zmarłym pozostały tylko ruchomości, które nie podlegają zajęciu na podstawie prze-

pisów szczególnych lub stanowią przedmioty codziennego użytku domowego o wartości nie przekraczającej kwoty 10.000 zł;

- 6) należność nie przekracza kwoty 10.000 zł i dłużnikiem jest właściciel gospodarstwa rolnego, a ściąganie należności byłoby możliwe tylko w drodze egzekucji z nieruchomości wchodzącej w skład tego gospodarstwa;
- 7) należność nie przekracza kwoty 20.000 zł i stanowi roszczenie wobec spółdzielni lub organizacji społecznej z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy sprzedaży, dostawy, roboty lub usługi; jednakże umorzeniem nie może być objęta ta część należności, która dotyczy straty rzeczywiście poniesionej przez wierzyciela;
- 8) należność uległa przedawnieniu.

2. Należność z tytułu odpowiedzialności za niedobór mienia nie może być umorzona z przyczyny wskazanej w ust. 1 pkt 1.

3. Należność z tytułu odszkodowania za zagarnięcie mienia społecznego nie może być umorzona w stosunku do sprawcy zagarnięcia przed upływem 10 lat od daty popełnienia tego przestępstwa. Nie dotyczy to umorzenia z przyczyn wymienionych w ust. 1 pkt 5 oraz umorzenia odsetek.

4. Umorzenie należności, za którą obok dłużnika głównego odpowiadają również inne osoby, może nastąpić, gdy okoliczności uzasadniające umorzenie zachodzą co do wszystkich zobowiązanych.

§ 4. W razie braku okoliczności, o których mowa w § 3, umorzenie może nastąpić tylko w trybie określonym w rozdziale 4.

§ 5. Organ uprawniony do umorzenia lub zastosowania ulgi w spłacie należności rozstrzyga o tym w formie pisemnej. Umorzenie może nastąpić z własnej inicjatywy tego organu albo na wniosek wierzyciela lub dłużnika. Odroczenie terminu zapłaty lub rozłożenie na raty może nastąpić wyłącznie na wniosek dłużnika. O treści rozstrzygnięcia należy zawiadomić wierzyciela, a także dłużnika, chyba że chodzi o umorzenie z przyczyn wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 1.

§ 6. W razie umorzenia w całości należności głównej podlegają umorzeniu także należności uboczne, w szczególności odsetki i koszty dochodzenia należności, a w razie umorzenia części należności głównej podlegają umorzeniu odsetki dotyczące tej części. Jednakże organ uprawniony do umorzenia może zastrzec, że nie podlegają umorzeniu należności uboczne lub ich część.